

[Niels Matthiasen.]

spørgsmålet om statens teaterskole lagt åbent for udvalget, skønt man vel nok kunne betvivle, med hvilke særlige forudsætninger dette skulle behandle et spørgsmål, der deler teatret i to skarpt adskilte lejre: skal skuespilelever uddannes på et teater eller på en selvstændig teaterskole — en deling, der har eksisteret, så længe jeg kan huske, og som formentlig altid vil eksistere.

Begge former har udvalget set i arbejde. Om dem begge kan der, som Fritz Jürgensen sagde, både siges pro et contra, men én ting er i hvert fald blevet klart, at det ville ikke være rimeligt, om teaterskolen allerede inden det første hold elever havde fuldført deres uddannelse, skulle stoppes eller skulle omlægge sin grundlæggende arbejdsform. Først efter en rimelig forsøgsperiode er der skabt mulighed for at sammenligne de to uddannelsesformer, først da kan der træffes beslutning om, hvilken af formerne man vil foretrække, eller om man måske vil foretrække dem begge, idet det vel heller ikke kan udelukkes, at hvad der er den rigtige uddannelse for nogle ikke nødvendigvis er det for andre.

Dertil kommer, at teaterskolen skal begynde på uddannelsen i almen teaterpraktik, altså uddannelse af instruktører, scenografer, scenemestre, for blot at nævne nogle af de områder, hvor en dyberegående uddannelse er nødvendig. Ikke mindst af den grund synes jeg, når teater i dag koster mange penge og driften er dyr, at det er en ganske fornuftig ting at give folk, der skal arbejde på teatret, også dem bag scenen, en uddannelse, så driften ikke bliver dyrere end nødvendigt.

I forbindelse med elevskolerne gjorde det indtryk på udvalget, hvilke ringe økonomiske muligheder eleverne har, fordi de i deres uddannelse ikke som andre unge under uddannelse har mulighed for erhvervsarbejde ved siden af og heller ikke må gøre statist-tjeneste på teatret i de første 2 år af uddannelsen. Her er der noget, der rent administrativt bør kunne rettes på.

Det er nu ikke, fordi de uddannede skuespillere har så forfærdelig meget bedre vilkår. Det er i dag muligt at engagere en ung færdiguddannet skuespiller for 1.000 kr. om måneden i en sæson på 9 måneder, altså

en årsindtægt på 9.000 kr. Vi har til sammenligning fået oplyst, at et cykelbud ved post- & telegrafvæsenet efter 3 måneders prøvetid har 2.050 kr. om måneden, altså dog en årsløn på knap 25.000 kr. Det er ikke, fordi jeg mener, at cykelbudet får for meget, men der er et eller andet urimeligt skævt i skuespillernes grundløn, som det må være naturligt at man ser på fra ministeriets side ved godkendelse af fremtidige standardbudgetter.

Der savnes for skuespillernes vedkommende i allerhøjeste grad også mulighed for en efteruddannelse. Mange moderne stykker, musicals, stiller krav om færdigheder, som en midaldrende skuespillergeneration ikke er blevet uddannet i, og man bør i forbindelse med efteruddannelse overveje, om der ikke både på teaterskolen og ved særlige seminarer på landsdelsscenerne kan skabes bedre vilkår her, end lovforslaget umiddelbart ser ud til at rumme.

I forbindelse med landsdelsscenerne er det sikret, at styrelsen af disse får større frihed i valget af teaterchef ved, at ministeren skal godkende den indstilling, der kommer, i modsætning til forslaget, efter hvilket ministeren kunne udskyde kandidater, således at ledelserne kun kunne vælge en af ministeren i forvejen godkendt person.

Jeg vil også gerne pege på de bemærkninger, der står i betænkningen vedrørende den sønderjyske landsdelsscene, hvor udvalget finder det rimeligt, at tilskuddet, når den oprettes, dækkes af staten med 75 pct.

I lovens § 13, også vedrørende landsdelsscenerne, indsættes et nyt stk. 4 om oprettelse af virksomhedsnævn på landsdelsscenerne bestående af ledelsen og repræsentanter for samtlige grupper af ansatte på teatret. Der var i udvalget almindelig sympati for dette forslag, om end der måske nok var nogle, der mente, at vi var lidt tidligt ude, at det ligesom kunne have ventet til næste revision af loven.

Jeg ved ikke, om det er rigtigt, men jeg har en fornemmelse af, at hvis det ikke er det første sted, er det i hvert fald et af de første steder, virksomhedsnævn lovfæstes. Jeg synes, det er en rimelig betragtning, at hvis der er sympati for denne tanke, hvis man virkelig ønsker et bedre arbejdsklima rundt omkring og tror på, at det kan skabes ved oprettelse af virksomhedsnævn, må det